

[Pelle Voigt]

tivt privilegerede grupper i møde på bekostning af de mange, der i øjeblikket venter på en lejebolig, de kan betale, af de mange, der står på ventelisterne i boligselskaberne.

Man lægger op til en direkte statslig udplyndring af Boligselskabernes Landsbyggefond, der enten vil føre til huslejeforhøjelser eller til kraftige standardforringelser i det almennyttige byggeri, formentlig til en kombination af begge dele. Er det det, der er brug for?

Man lægger også i sine forslag til ændringer af lejeloven op til omfattende huslejeforhøjelser, hvor argumentet er det, at der skal henlægges yderligere midler til energisparende foranstaltninger og brandsikring. Men står der ikke allerede i dag rigelige midler i Grundejernes Investeringsfond, som man kunne kræve udløst, og som man kunne kræve anvendt til disse formål? Kunne de samme midler ikke anvendes til at løse nogle af de problemer vedrørende en forbedret vedligeholdelse og dermed en igangsættelse af den beskæftigelse, man peger på i lovforslaget om en midlertidig regulering af boligforholdene?

Det er jo tydeligt, når man læser lovforslagets bemærkninger, at boligministeren ikke selv tror på beskæftigelsesvirkningen af de fremsatte forslag. Lad mig bare citere to sætninger fra bemærkningerne til lovforslag nr. L 55:

»Beskæftigelseseffekten vil i de første år sandsynligvis være en del mindre end den beregnede maksimale beskæftigelse.«

Og endnu et citat:

»Det er ikke muligt a priori at opgøre den faktiske beskæftigelse pr. år, idet denne er afhængig af investeringernes profil og sammensætning.«

Hvad betyder det? Det betyder, at det, man har sikkerhed for, er huslejeforhøjelser, inddragelse af købekraft, øget arbejdsløshed og i øvrigt ikke noget som helst andet. Det er ikke mærkeligt, at alle kvalificerede organisationer, der beskæftiger sig med byggeri og seriøst forsøger en indsats for at få byggeriet i vejret, har vendt sig imod disse forslag.

Så er man klar over, at med de massive huslejeforhøjelser, der lægges op til, vil boligsikringen, udgifterne for staten, vokse. Det kan man naturligvis heller ikke have, hvorfor man fremsætter et forslag om en nedskæring af boligsikringen, der efter de beregninger,

som Boligselskabernes Landsforening har lagt frem, for mange familier vil føre til tab på 2.000 kr., ja måske mere, på årsplan. Boligselskabernes Landsforening har jo også gjort opmærksom på, at det er bluff, når regeringen henviser til, at man har fjernet nedskæringen i boligydelsen, fordi pensionisterne alligevel på grund af ophøret af pristalsreguleringen af boligydelsen vil komme til at miste omkring 1.000 kr. på årsplan.

Sammenfattende kan man sige om regeringens forslag, at de er udtryk for rent røveri fra dem i dette samfund, som har allersværest ved at miste mere, og jeg må indrømme, at jeg med en vis spænding afventer den radikale ordførers kommentarer til forslagene heroppefra for at se, om nedskæringen af det almennyttige byggeri og forhøjelsen af kvoten af private andelsboliger virkelig er en tilstrækkelig andel af byttet til, at det radikale venstre vil deltage i dette røveri.

Må jeg om socialdemokratiets beslutningsforslag sige, at det ser vi fra SFs side langt mere positivt på – med nogle ganske klare begrænsninger, som jeg skal vende tilbage til om et lille øjeblik.

Hvad angår punkterne 2, 3, 4, 5, 6 og 7 i forslaget, synes vi, det er rigtige intentioner, der ligger bag. Vi vil godt arbejde med de forslag, selv om vi – og det skal jeg også vende tilbage til – på nogle punkter anser forslagene for at være utilstrækkelige.

Men jeg vil godt hæfte mig ved en enkelt ting, som vedrører det socialdemokratiske beslutningsforslag, og som jeg har en fornemmelse af at der måske har været nogen tvivl og misforståelse om. Jeg er bange for, at nogle måske på forhånd har regnet med en stilling fra SF, som ikke er i overensstemmelse med SFs politik og SFs overordnede politiske målsætning, og det er det, at det socialdemokratiske beslutningsforslag lægger op til en reform, til et forlig med regeringen om beskatningen af livsforsikringsselskaber og pensionskasser, hvis man kan få nogle ordninger igennem, der redder indeksobligationernes kurser i større eller mindre omfang.

Lad mig først sige, at SF er af den opfattelse, at det eneste, som på lang sigt effektivt kan sikre rimelige kurser på indeksobligationerne, er det lukkede kredsløb, som socialdemokratiet og SF i hvert fald i princippet var enige om. Lad mig også sige, at SF vil være med til at gøre mange ting – også i form af